

Нічний дзвінок

Ледве спромоглася розплющити очі. Голова гула, як електродроти на негоду. Язик прилип до піднебіння. У роті — пустеля Сахара! Гарячий пісок дряпав горло і тонкою цівкою сипався у стравохід. Ні проковтнути, ні виплюнути... Клубок важкої нудоти стискав слизькими пальцями за горло...

Господи! Що ж це таке?! Звідки шум? У затуманену свідомість вповзав кволий здогад: телефон! Клятий, довбаний телефон!.. Відірвала важку голову від подушки. Тремтячими руками намацала мобільний і ковзнула пальцем по екрану.

— Так? — хрипко каркнула, ледь розтуляючи губи.

— Дрихнеш? — у барабанну перетинку боляче вривався бадьорий і надто розбурханий голос напарника. — Боки вилежеш? А в нас тут, до твого відома, мокруха!

— Владе! — простогнала. — Самі впораетесь! Я вранці приїду... Дай поспати!

— Славко, мать твою! — гаркнув так, що ледь смартфон не випав з рук. — Негайно підіймай свою дупу з ліжка і жени сюди на всіх вітрилах! Тут картина із фільмів жаху... Я мало штанів не обхезав, коли побачив!.. Записуй адресу...

— Ну ти й гівнюк! — Ярослава під його диктування черкнула на папері кілька слів, натиснула відбій і сердито пожбурила телефон у крісло. Горіло б воно все у пеклі! Ні дня спочинку.

Важкими, налитими свинцем ногами почовгала в душ. Треба ж бодай трохи привести себе до тями та набутти пристойного вигляду... Отой — останній — бокал вина був точно зайвим. Тепер у роті — немов сотня котів нагидила, а голова розколюється на дрібні уламки болю. І ті скалки крають мозок, як шматочки застиглого масла, що ковзають, марно намагаючись триматися купи...

Потоки води з ароматною піною гелю для душу змивали залишки сну і нездоровий, кислий запах поту... Раніше від неї пахтіло дорогими парфумами. А нині — ось

так... Смердить, як із помийної ями. Бо щовечора, після роботи, лигає вино до напівпритомності, а вранці не може збагнути, на якому світі знаходиться. По пів години стоїть під струменями води, але це мало допомагає... Ще й власне відображення у дзеркалі насправду відлякує. Ліпше зовсім не дивитись. Нестерпно бридкий портрет!.. Ніби не вона, а якась абсолютно незнайома жінка, з набряклого пикою і червоними очима...

...Пронизлива свіжість весняної ночі дрижаками розсипалась змученим від похмілля тілом. Ярослава щільніше затягнула пасок на куртці. Вкутала шию шарфом, просоченим парфумами. Може, хоч не так перегаром від неї тхнутиме... Але гострий аромат лише посилив дошкульну нудоту... Коли вже той бісовий аспірин подіє?.. Хоча б трохи в голові прояснилось. Бо досі бубон гепає. І серце захлинається, прокачуючи перенасичену алкоголем кров...

За кермом спромоглася бодай трохи зліпити докупи розібраний на деталі мозок. Змушувала себе налаштуватися на роботу, проте це зовсім кепсько вдавалося. Її природне аналітичне мислення досі спало, захмеліле й абсолютно безпорадне.

Миготливі вогні поліцейських автівок помітила ще здалеку. Припаркувала неподалік свій хоч не новий, але доглянутий «Форд», і пішла до правоохоронців та медиків «швидкої», що товпились в гущавині скверу на вулиці Соборній... Глибоко вдихнула, стиснула кулаки. Гарна видалась нічка — нічого не скажеш!

— Що тут у нас? — запитала в напарника, на ходу показуючи правоохоронцям посвідчення слідчого.

— Мертвяк. Голий, немов новонароджений, і гарно промаринований у хлорованому розчині. Концентрат, мабуть, був добрячий, бо штиняє так, що очі лізуть на лоба, — Влад уважно придивився до жінки й пробурчав: — Славко! Що з очима? Червоні, наче в кролика! Ти знову свинячила? Зовсім клепки розгубила?

— Иди до біса! Не твоє діло! — шикнула сердито.

— Не жартуй із цим! Догораєшся! Уже весь відділок гуде про твої запої. Попре Марко в шию — тоді знатимеш! І колишні заслуги не допоможуть.

— Облишмо цю тему! — благально простогнала. — Я в порядку. Чесно! Годі нотацій! Де наш мертвяк?

За мить уже обоє схилились над загорнутим у полієтилен тілом молодого чоловіка. Ярослава занурила носа в шарф. Таки й справді нестерпно смерділо хлором! Труп мав жахливо білий вигляд, із синіми плямами на руках, животі й стегнах. Обличчя — з міцно стуленими повіками та перекошеним ротом. Незворотні процеси розпаду роздули черево газами... Огидно моторошне видовище! Черговий напад нудоти підступив до горла, і Ярослава укотре пожалкувала, що перебрала зі спиртним... Різко випросталась, глибоко вдихнула холодне повітря. Здається, трохи відпустило...

— Ні одягу, ні документів. Ніяких зовнішніх ушкоджень, що могли спричинити загибель. Причини смерті без судово-медичної експертизи встановити неможливо. Немає слідів удущення, колото-різаних чи вогнепальних ран, — Влад похитав головою. — Шукай вітер у полі!

— На вигляд йому приблизно тридцять років, і зверни увагу, який доглянутий, — Ярослава присвітила ліхтарем на випростані уздовж тіла руки померлого. — Глянь лише на ці пальці! Бездоганний манікюр. Кожен ніготь відполірований. Я навіть заздрю такій любові до власної персони.

— Щось як ляпнеш — хоч стій, хоч падай! — Влад скосив на неї очі.

— Але ж це правда. Наприклад, я не маю ні часу, ні бажання бігати по салонах краси. Хоч і треба було б. Колись регулярно це робила...

Напарник промовчав. Краще не зачіпати цієї теми. Не ятрити рану, що ніяк не заживає і поволі руйнує колишню красуню Славку, від якої шаленіла чи не половина їхнього потоку в інституті... Але то було колись. Нині ж перед ним — бліда подоба, тінь, тремтлива оболонка, що лишилась від подруги... Немає більше сміхотливої життєрадісної дівчинки, котра понад усе на світі любила життя...

— Коли виявили тіло? — вивів із гіркої задуми її хрипуватий голос.

— Годину тому.

— Хто викликав поліцію?

— Власник фотосалону, що за рогом будинку навпроти. Він тут мешкає, — Влад кивнув на п'ятиповерхівку через дорогу.

— Що пан робив у сквері посеред ночі?

— Повертався додому із нічного клубу. Каже, був на дні народження у друга.

— Де він зараз?

— У «швидкій». Бідолашці погано стало. Нервова система і шлунок виявились слабенькими. Заблювався до зеленого. Чувак реально у шоковому стані. Спершу щось лепетав, хихотів, наче дурник... Тепер мовчить. Заціпило.

— Не п'яний?

— Ні. Якщо навіть і був трохи захмелілим, то вмить протверезів. Трусився так, аж зуби клацали.

— Треба забрати його до відділку. Процедура допиту ніхто не скасовував. Сподіваюсь, оклигає до того часу. Гукай Захарченка — обійдемо це місце по периметру. Може, бодай щось вдасться знайти.

— Ой, Славко! Відчуваю своїм задом, що це буде конкретний висяк. Досі ми з подібним не стикались. Зрозуміло тільки одне: вбивство ретельно продумане і сплановане. Жодних відбитків і слідів. Таке враження, ніби труп із неба впав, — Влад роздратовано махнув рукою.

— Не будь таким песимістом! Упевнена, рано чи пізно вийдемо на того, хто це зробив. Хіба нам звикати?

Неподалік вереснули гальма автівки. Влад тихо вилаявся:

— Мазефака! Чортяки Марка принесли! Мабуть, у пеклі рогатих дістав, то вирішили сюди відправити.

Ярослава стиха розсміялась. Влад страшенно недолюблював шефа. І це почуття було взаємним. Дня не минуло без їхньої суперечки у відділку. А підстав для того й шукати не потрібно — часто вистачало одного кривого погляду або гострого словечка від Влада, котрий за вдачею не міг втримати язика за зубами. А начальник теж мав більш ніж складний характер. Вибухав від найменшої іскри. Їхні постійні сутички вже стали легендарними...

Марко Родіонович Шуліка — начальник місцевого слідчого відділу — швидко перетнув відмежовану запобіжною стрічкою територію.

— Доброї ночі, панове слідчі! Що вже встигли з'ясувати? — спинився поруч, хрипко видихнувши із грудей нервово напруження.

— Медексперта чекаємо, — Ярослава відвернулась, аби шеф не вловив від неї похмільного амбре.

— Так-так... Картина не з приємних! — він нахилився над тілом, присвічуючи потужним ліхтарем. — Ніяких зовнішніх смертельних ушкоджень. Та й на самогубство не схоже.

— Хіба тільки чувак роздягнувся, прийшов сюди, облився хлорованим розчином і замотався у поліетилен, аби задихнутися і померти, — саркастично скривився Влад.

— Капітане Костенко! — брови полковника загрозливо ворухнулись. — Зовсім не смішно! Свої завдання та інтелект ліпше проявляйте в розслідуванні. Бо ця справа, відчую, змусить нас усіх добряче попідніти. І саме вас я назначаю старшим слідчим. Капітан Криштальська буде допомагати. Усе — як завжди... Роботи — непочатий край! А ви зуби шкірите. Не бачу підстав для жартів. Реготати будете згодом, коли вбивство розкриєте. Головне — аби лиш не на кутні...

Шуліка сердито чмихнув. Понад усе він не любив у своїй роботі справ, що повільно й упевнено заганяють у глухий кут. Тим паче нині, коли йому лишилось до виходу на пенсію лише кілька місяців. От гівняна робота! Ні замолоду спокою, ні зараз...

— Степановича викликали? — глухо запитав у Ярослави.

— Так. З хвилини на хвилину має бути на місці.

— То де так довго телиться? Ото вже прошений чоловік! Ніби послугу нам робить своєю присутністю. Видатна персона! Чому завжди всі мають його чекати?

— Я все чую! — із темряви скверу вигулькнула висока худорлява постать, що швидко наближалась. — Їхати мені сюди сорок хвилин. А приватного гелікоптера, на жаль, не маю. Тож перепрошую, вельмишановне панство!

Аркадій Степанович Рожко уже понад два десятиліття працював судмедекспертом, мав репутацію блискучого фахівця і дуже не любив, коли його товчуть носом у лайно, мов паршивого кота.

Роздратовано пересмикнув кістлявими плечима, озирнувся, вихоплюючи з натовпу помічницю, а тоді махнув рукою і відкрив свою неодмінну валізку, що ніби за помахом чарівної палички перетворювалась на мобільну мінілабораторію. Одягнути рукавички, стерильний халат і чепчик — це займало буквально хвилину. Тож уже за мить Степанович кружляв грифом над мертвою людиною, знімав мірки, змиви з вух та з-під нігтів, вимірював температуру тіла — робив усі необхідні заходи, що входять у початковий етап розслідування. І бурчав:

— Клятий засранець!

— Хто?! — здивовано вигукнув Марко.

— Той, що все це зробив із бідолашним хлопцем. Але нічого! Від мене не сховається! Все одно щось та знайду...

— Знайди, Степановичу! На тебе — всі надії.

— Навіть так? — іронічно повів бровою. — Але я ж прошений! Хіба ні?

— Уже й пожартувати не можна!

— Можна. Тільки не зі мною. Маю вроджене кепське почуття гумору. Чи ти не знав? — лікар гостро глянув, але Шуліка промовчав і демонстративно відвернувся.

Влад задоволено гмикнув. Круто, коли хтось може на ізі попустити гонорове начальство! Так Маркові й треба! Бо звик до кожного свою горлянку дерти... Тепер нехай стоїть, як обісраний, і лупає очима.

Аркадій Степанович тим часом роздавав команди.

— Ксеню, — сердито гримнув на свою молоду і ще не зовсім досвідчену помічницю, — не ловіть гав! Працювати потрібно швидко. По гарячих слідах убивці. Панове слідчі, я сподіваюсь, уже все необхідне зафіксували й оглянули? — хитав головою і щось занотовував у свій товстезний записник, підсліпувато мружачись у яскравому світлі прожекторів. — За трупними явищами, помер наш невідомий чотири доби тому. Причину смерті встановить більш детальна експертиза. На око цього не визначиш, бо відсутні будь-які зовнішні ушкодження, спроможні привести до летального наслідку. Тому забираємо труп в лабораторію, а ви тут гарненько зберіть усі речові докази. Та що вас вчити? Самі все знаєте! Успіху вам, друзі! Вранці побачимось.

Він розвернувся і пішов із самовдоволеним виглядом до старого автомобіля «швидкої», який вже давно потрібно було відправити на утилізацію, а натомість — його переобладнали та віддали у розпорядження лабораторії суд-медекспертизи. Саме цим транспортом і перевозили трупи до моргу для аутопсії.

Молоді санітари та практикантка, майбутній лікар-патологоанатом Оксана, швидко загорнули тіло й вклали на ноші. За кілька хвилин раритетний автомобіль загуркотів і попхався шляхом. За ним — плавно покотилась старенька автівка Степановича.

Шуліка роздратовано засопів. Зиркнув з-під лоба на Влада.

— Де свідок?

— Маєте на увазі того, хто знайшов тіло й повідомив поліцію?

— Так. Не клей дурня! Без тебе знаю, що свідків убивства поки що не знайдено.

Ярослава вирішила втрутитися. Махнула рукою в бік карети «швидкої»:

— Там! До тями приходить.

— Ага! — Влад аж дихав сарказмом. — Представник творчої інтелігенції. Тож будьте вкрай делікатним із ним. Бо має вразливу психіку. Ще обпісяється, якщо натиснете на бідолашку.

— Клоун! — полковник сердито чмихнув і пішов до натовпу оперативників та медиків. — Розберуся без твоїх недолугих порад.

— Справжній супермен! — схибно вишкірився Влад. — Врятує світ — усі можуть спокійно спати...

Усміхнулась. Поплескала товариша по плечу і підійшла до урни зі сміттям. Нахилилась, присвітила ліхтарем... Влад провів її співчутливим поглядом, похитав головою. Може, правда те, що спадковість усе ж таки бере гору над вихованням та принципами кожного з нас. Інакше як тоді пояснити поведінку Слави? Колись її батько так цмулив горілку, що втрачав людську подобу. Ще й буйним був надміру. Лупцював дружину по-звірячому — на тілі живого місця не лишалось. Частенько й дочці перепало... Та що казати! Дитинство в Слави було настільки хриновим — ворогу не побажаєш...

У салоні автівки стояла вбивча задуха. Ярослава ввалилась усередину, ледве притомна від втоми, недоспаної ночі й похмілля. Важко зітхнула і відкинулася на спинку сидіння. Відчула, як спина поволі вкривається липким потом. Дістала аптечку. У пляшці з водою лишалося трохи на денці, тому вкинула туди шипучу таблетку аспірину — другу за ніч — хвилину зачекала і швидко випила кількома великими ковтками... Заплющила очі... Незабаром полетіла! Треба тільки мати трохи терпіння...

Влад не стомлюється довбати їй мозок про тверезий спосіб життя. Легко йому казати! А чим рятуватися, коли нестерпний біль видає нутрощі? І заспокійливі пігулки тут не допоможуть. Ще не вигадали у світі такого препарату. А спиртне рятує... І нехай навіть це — оманливе відчуття, бо на ранок стає гірше, аніж звечора, але Ярославі бодай трохи легше. Хоча б снів не бачить... Інакше б точно поїхала дахом...

Вона давно познімала зі стін весільні знімки й заховала все, що нагадувало про покійного чоловіка. Можливо, згодом, коли біль хоч трохи вщухне, знову зможе дивитися на його яскраву і теплу усмішку й не божеволіти від нищівного відчаю. Та поки що це не вдається. Занадто свіжа рана. Занадто оголені нерви...

Завела двигун. Автівка глухо буркнула. Треба вже давно поставити її на капремонт. Але ж постійний брак часу!.. Робота поглинає цілком, пожадливо заковтує, не даючи навіть дихнути зайвий раз. І водночас — рятує. Бо змушує щоранку підійматися з ліжка, приймати душ, так-сяк чепуритися і почуватися досі живою, потрібною та притомною. Хоч це доволі туманне відчуття... Іноді здається, ніби балансує між двох світів, і не відомо, чи зможе зробити правильний вибір та ступити крок уперед...

Влад вже був у відділку. Прискіпливо глянув на Ярославу.

— Свідок тут? — запитала, уникаючи його прямого погляду.

— Так. У кімнаті для допитів. Ти як?

— Нормально.

— Сподіваюсь, це правда... Пішли базарити з митцем?

Ствердно кивнула. Рушили в напрямку кімнати для допитів. Мовчки. Кожен думав про щось своє. А може й ні... Хто ж зізнається?..

За масивним широким столом сидів худорлявий, модно вдягнений чоловік. Чорне, доглянуте волосся, стягнуте у хвіст на потилиці, вільно спадало на спину. Молодик хаотично блукав поглядом по стінах і мав досить неспокійний вигляд.

— Не можу в'їхати! Мене в чомусь підозрюють? — рвучко підхопився і продірявив Ярославу темними виразними очима. Гострий борлак нервово сіпнувся.

— А варто?

— Маячня! Вам — ментам — аби швидше справу закрити! Заради цього і батька рідного у тюрюгу запахає! Загребли, привезли в цей смердючий гнидник, а тепер збираєтесь копірситись у моєму мозку? Я не піддослідний кролик! Скільки ще можна ставити свої тупі питання? Усе, що знаю, вже розповів...

Ярослава навіть бровою не повела. Сухо посміхнулася і хитнула головою:

— Перепрошую, та я не чула.

— Є протокол! Почитайте на дозвіллі. Там усе написано — кожне моє слово. Чи, може, у вашого напарника нерозбірливий почерк?

— Відмовляєтесь співпрацювати зі слідством? — Владове обличчя напружилось. — Чудово знаєте, що допит не завершили, бо вам стало погано. То чого тепер випендрюватись? Є що приховувати?

— Ми вас не затримаємо надовго, — Ярослава намагалась бути привітною. Хоча, правду кажучи, руки нестерпно свербіли, щоб зацідити в нахабну пику цього представника місцевої богеми. Кавалок стильного лайна! Думає, вони мають купу часу, аби розводити теревені та марнувати увесь ранок на вмовляння.

— Гаразд, я вас почув, — той раптом кивнув і з виглядом володаря світу випростався на стільчику. — Запитуйте.

— Для початку — знайомство: слідча Ярослава Криштальська. З капітаном Костенком ви вже знайомі.

— Артем Бондаренко — ваш покірний слуга, — на-смішкувато схилив голову.

- За яких обставин і коли виявили труп?
- Із нічного клубу я вийшов десь о першій ночі. Може, трохи пізніше...
- Назва?
- Що?
- Як називається клуб?
- «Стиль»... Отже, я вийшов із клубу. Дуже боліла голова. Ще й ця гучна музика! Думав, репну, як гарбуз... Тому й пішов додому. Через сквер — так швидше. Зупинився біля лавочки, хотів прикурити... І побачив... бляха! мертвяка... Хай йому грець! Який нечистий мене туди потягнув? — Артем бридливо скривився.
- Ви вживали спиртні напої? — поцікавився Влад.
- Трохи. Лише келих вина. Не п'ю багато...
- Хтось може підтвердити факт вашої присутності в клубі? — Криштальська уважно вдивлялась у те, як нервово смикаються його довгі тонкі пальці. Засмагла й гладенька шкіра на руках, блискучі нігті... Ще один гламурний марципан! Один такий уже в морзі лежить...
- Друзі, знайомі — всі! Мене багато людей знає! — він гордовито повів носом догори, але раптом зсутулився і найжачився. — Послухайте, леді-поліціантко! Не дратуйте мене! Ще раз повторюю для недалеких: зупинився закурити, а труп вже там був! Лежав собі спокійнісінько... Що не зрозуміло? Невже я французькою говорю?
- Заспокойтеся! Не треба гарячкувати, — Ярослава підняла вгору руки. — Можливо, ви бачили когось підозрілого неподалік?
- Не знаю. Я так труханув! Кого міг бачити в такому стані?.. Ще й ви зараз дістаєте!
- Не дістаємо, а ставимо запитання, — різко кинула. — Така в нас робота.
- Він уважно вивчав її обличчя. Врешті усміхнувся.
- Пані, ви мене дивуєте! Що робить така вродлива жінка в поліції? Це професія грубих чоловіків зі сталевими яйцями. Чи, може, ви кайфуєте від споглядання мертвяків? Мабуть, це заводить...
- Ярослава пропустила шпильки повз вуха і продовжила:
- Ви не торкалися тіла? Не підходили надто близько?

— Цього тільки не вистачало? Хіба в мене дах поїхав? Навіть за кілька метрів було видно, що то — трупак! Я присвітив телефоном, щоб остаточно переконатись, а тоді викликав поліцію і «швидку».

— Гаразд. Дякую. Поки що можете йти. Але ваші показання ще знадобляться, тож за межі міста виїжджати не варто.

Він невдоволено чмихнув, рвучко підвівся і пішов до виходу.

— Чао, аміго! — кинув недбало. — І сеньйоро!

— На все добре!

Влад вивів його з кімнати. Ярослава відкинулась на спинку стільця і холодними, наче лід, пальцями потерла скроні. Дія пігулок уже скінчилась. Головний біль знову повернувся. Дірявив гострим буром скроні й потилицю... Аж мушки в очах мерехтіли... Та все ж потрібно йти працювати. Іншого виходу немає...

Робочий кабінет, умовно поділений на два сектори — територію Влада і її власну — ущерть наповнився ясними барвами весняного ранку. Ярослава підійшла до вікна. Добре, що в їхньому місті немає хмарочосів. Хоча б небо можна роздивитися. Бо в мегаполісах така краса відсутня. Там за суцільним забралом смогу себе не розгледити... А тут — простір, сквери, парки, сила-силенна квітів та дерев. Протягом останніх років мешканці міста активно засаджують кожен вільний клаптик землі. Тому й повітря чисте, пахуче — хоч пий та їж його...

Кавоварка подала сигнал. Нарешті! Кілька годин поспіль вона мріяла про філіжанку духмяної кави. Це як ковток справжньої сили. Натхнення на роботу. Та й мозок від кофеїну краще працює.

Наповнила маленьке глиняне горнятко пахучою рідиною допінгу, дістала з кишені пачку цигарок. Покрутила її в руках і враз рішуче жбурнула у сміттєве відро. Цієї миті в кабінет забіг заклопотаний Влад. Рвучко зупинився, здивовано округлив очі.

— Моє ж ти сонечко! Невже нарешті свято настало? Ти справді кидаєш курити?

— Як бачиш. Досить знущатися з власного здоров'я. Так не довго й ласти склеїти. Нехай хоч легені й судини будуть в порядку...

— Гляди мені! — погрозив пальцем. — Слідкуватиму, чи дотримуєшся обіцянки. Тепер ти під прицілом.

— Хіба я проти? Слідкуй! — кволо усміхнулась і заглибилась поглядом у монітор робочого комп'ютера. Хотіла сказати, що й сама страшенно втомилась від того, на який треш останнім часом перетворила власне життя. Що навіть маленький крок до світла коштує їй неймовірних зусиль. Бо смерть Богдана її зламала по-справжньому. Розмолочила на борошно й змела в стічну канаву. Борсайся або здохни! І от, нарешті, сьогодні змогла відчутися не гнилим зомбаком, а людиною з плоті й крові. Бо побачила обличчя смерті. Жорстокої та неблаганної. Не випадкової, з чим раніше не раз доводилось зіштовхуватись в їхній роботі, і не в стані афекту з приводу ревнощів чи надмірного страху. Це було холоднокровне і ретельно сплановане вбивство. І кров із носа — але треба його розкрити! Світ повинен знати монстра в обличчя...

— Їсти хочеш? — тихо поцікавився, і Славка виринула в виру власних думок, щоб глянути на друга. — Леся склала мені сніданок в лоток. Щойно привезла. Усе ще тепленьке.

— Дякую. Не зараз...

— Жінко! Ти себе у дзеркалі бачила? Кістки й шкіра!.. А була колись такою кралею, хоч картини пиши! Що лишилось? Очі на пів обличчя, синім обведені, одяг теліпається, мов на вішаку. Що ти їси? І чи взагалі їси?

— Щодо картин — це ти загнув! А зовнішність... Ну, нічого з цим не поробиш. Час, як відомо, не стоїть на місці. Незворотні процеси старіння...

— Баааабцю! Як ви зморщились! Сухий опеньок... Коротше: швидко сідай — і будемо куштувати, що моя мила наварганила.

Ярослава наліпила на уста ледь помітний усміх. Слухняно підсунула стілець до його столу. Апетиту не було, але Влад не відчепиться — сто відсотків! Тож ліпше хоча б удати, що голодна. Та й образити його не хотілося. Вірний друг, яких пошукати. Разом росли, до школи ходили. Для неї він і товариш, і брат, і батько-захисник, якого, по суті, ніколи не мала в дитинстві...

Сонце підбивалося все вище й вище. Заливало ясно-синє небо теплом і ніжністю. Сповнена весняного жадання земля спрагло всотувала в себе його промені й набиравалась снаги, необхідної для повнокровного оновлення...

Ярослава часто переводила погляд стомлених очей на вікно робочого простору. Зітхала. Позіхала. Понад усе мріяла нині опинитись у затишку рідних стін і виспатись. Та водночас розуміла, що не може собі дозволити подібної розкоші. Тож намагалась максимально сконцентруватись на новій справі. Однієї лише паперової писанини — достобіса! Не кажучи вже про ведення процедури самого слідства. Та це все — непрості будні їхньої професії. Добре знала, на кого йшла вчитися. Свідомо обирала свій фах. Тому нема чого скиглити й нарікати. Зібрала волю в кулак — і вперед! Звісно, якщо хочеш мати позитивний результат. А вона хотіла... Після пережитого нічного шоку її наповнило бажання змін, починати які потрібно було із себе і просто зараз. Бо ця справа таки добряче потягне їм жили. Жодних сумнівів. Надто картинне вбивство. Кіношне, якщо більш точно сказати. На показ. І головний режисер дууже хоче бути в центрі уваги, заявити про себе. Може, навіть видалити невдалі кадри. Знищити їх. До прикладу, як він (чи вона) зробив це зі слідами злочину...

У темне провалля

І знову нестерпний вечір самотності. Вечір спогадів, що спалюють до тла і рвуть душу на дрібнесенькі клаптки. Нікуди від них не заховатися і не втекти. Бо кожен куточок, кожнісінька дрібничка в помешканні нагадує про НЬОГО. Того, що досі вірно береже її серце. З ким доля мала б поєднати на все життя, але раптом змінила свої клятві плани...

Ярослава сумно всміхнулась, ледве ворухнувши блідими вустами. Пригадалися враз Богданові жарти. З ним ніколи не було нудно чи не цікаво. Та що там казати! Вона